

เจียงจื่อเป่ย์ (醬子貝) เข็ม

qMondae แปะ

ทงดา (紅茶 Bambino) ทาว

我喜欢
你男朋友
很久了

ฉันชอบ
แฟนนาย
มานานแล้ว

ศิวะยา

ร่วมพูดคุย สอบถาม:

กับนิยายเอเวอรัายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

หลังจากที่เคยฝากความประทับใจเอาไว้จากเรื่อง 'How to... เดดออนไลน์ ยิ่งไงให้ปัง' และ 'I Can Do It ใครไม่ไหว ฉันลุยเอง!' กันมาแล้ว คราวนี้คุณเจ็ยจ็ยเป็ย ได้ส่ง 'ฉันชอบแฟนนายมานานแล้ว' มาเสริมให้ความสุขให้กับคุณนักอ่านทุกท่านค่ะ

ซึ่งตัวเอกของเราในครั้งนี้ก็ยังคงข้องเกี่ยวกับวงการเกมออนไลน์เช่นกัน เขาคืออดีตเด็กฝึกของทีมอีสปอร์ตระดับประเทศ แต่เนื่องจากเหตุผลทางด้านสุขภาพ จึงขอลงตัวออกจากทีมและกลับมามุ่งมั่นกับการเรียนในมหาวิทยาลัยต่อ ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่ได้ละทิ้งการเล่นเกมไปแต่อย่างใด เพราะ 'เหยียนจุน' ยังคงโคตรมั่งงั่งสู่นามรบพร้อมด้วยเอเนอร์จี้ที่เป็ยมลันอยู่เสมอ และการรบของเขาก็ยิ่งพิเศษขึ้นไปอีกเมื่อได้คนรักของธูมเมตมาร่วมทีม... ความพิเศษของคนคนนี้คืออะไร และมีต้นสายปลายเหตุอย่างไรบ้าง มารับชมเกมเกมนี้ไปด้วยกันในผลงานแปลไทยเล่มล่าสุดของคุณเจ็ยจ็ยเป็ยเล่มนี้ค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วิทย์

แนะนำตัวละคร

- * **เผยهران** นักศึกษาคณะศิลปกรรม เกิดในครอบครัวศิลปิน นิสัยสุภาพเรียบร้อย เป็นเด็กเรียนดี ขึ้นชื่อทั้งเรื่องผลการเรียนที่โดดเด่นและความหน้าตาดี
- * **เหียนจุ่น** รุมเมตในหอพักมหาวิทยาลัยของหลัวชิงซาน และยังเป็นเพื่อนร่วมชั้นในโรงเรียนมัธยมเมืองหม่านของเผยهرانและหลัวชิงซาน เล่นเกมเก่งมาก หน้าตาดี มีภาพลักษณ์เย็นชาและพูดน้อย
- * **หลัวชิงซาน** แฟนหนุ่มของเผยهرانที่คบหากันมาตั้งแต่มัธยมปลาย ปีสองจบจนเข้ามหาวิทยาลัย เคยช่วยเผยهرانเอาไว้ตอนที่โดนเพื่อนร่วมชั้นสมัยมัธยมบูลลี่เรื่องรสนิยมทางเพศ
- * **ซูเนี่ยน** เพื่อนร่วมคณะของหลัวชิงซานซึ่งสนิทสนมกันมาก มักจะเล่นเกมและไปเที่ยวเล่นด้วยกันเสมอ
- * **หลินสวีฮ่วน** โปรเพลเยอร์สโมสร TZG เป็นเพื่อนสนิทของเหียนจุ่นที่เข้ามาเป็นเด็กฝึกของสโมสรได้เสียกัน และยังคงติดต่อกันสนิทสนมกันเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของฟูเฮียมน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

บทที่ 01

ครั้งแรกที่เผยแพร่ความรู้สึกว่าแฟนหนุ่มของตัวเองแปลกไป คือตอนที่พวกเขา กำลังเล่น PUBG*

แฟนหนุ่มของเขาชื่อหลิวชิงซาน พวกเขาเริ่มคบกันตั้งแต่ม.ปลายปีสอง จนถึงตอนนี้ก็เกือบสามปีแล้ว จากนั้นทั้งคู่ก็สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่อยู่ต่างคณะ

วันนี้เป็นวันหยุด เผยหรานจึงกลับไปอยู่บ้าน และหลังมือเย็นก็คิดจะ วิดีโอคอลล์กับหลิวชิงซาน แต่สุดท้ายคุยได้ไม่ถึงสองประโยคก็ถูกลากมา เล่นเกม

เพื่อนร่วมคณะของหลิวชิงซานมาเล่นกับพวกเขาด้วย เผยหรานจำไม่ได้ ว่าชื่ออะไร จำได้แค่ผู้ชายคนนั้นตัวไม่สูง ผิวขาวผ่องราวหิมะ และมักจะไป ห้องสมุดกับหลิวชิงซานบ่อยๆ

เผยหรานเล่นเกมแนว MOBA** ยังนับว่าเก่งอยู่บ้าง แต่กับเกมยิงกัน แบบนี้เผยหรานกลับไม่ได้เรื่องเลยสักนิด เมื่อก่อนหลิวชิงซานก็มักจะพาเขา ไปกินไก่*** บ่อยๆ และเพราะว่าคำนึงถึงความสามารถของเขา ทุกครั้งจึงเลือก

* PUBG ย่อมาจาก PlayerUnknown's Battlegrounds หรือเรียกง่าย ๆ ว่าพีบีจี ถือเป็นเกมแนว Survival ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดเกมหนึ่งในปัจจุบัน รูปแบบของเกมคือผู้เล่นจะต้องเอาตัวรอดให้ได้จนเป็นคนหรือ ทีมสุดท้ายจากทั้งหมด 100 คน บนแผนที่ใหญ่ๆ ที่จะถูกบีบพื้นที่เล่นเข้ามาเรื่อยๆ

** เกม MOBA (Multiplayer Online Battle Arena) หรือเกมประเภทวางแผนเรียลไทม์

*** กินไก่ มาจากข้อความในเกม PUBG ที่เมื่อชนะแล้วระบบจะขึ้นข้อความว่า 'ชนะ! เย็นนี้กินไก่!' หรือ 'Winner Winner Chicken Dinner!'

กระโดดร่ม* ลงโซนป่า** ที่มักจะมีคนน้อยตลอด

ทันทีที่เกมตามันเริ่มขึ้น เพื่อนร่วมทีมหมายเลขสามก็มารักตำแหน่งบนแผนที่ระหว่างอยู่บนเครื่องบิน

"โดดลงฐานทัพอากาศ*** กันมั๊ย ขอบแบบเข้าใจๆ สักรอบ" คำพูดนี้เป็นเสียงของเพื่อนหลังชิงซาน เสียงเขานุ่มนวลมากทั้งยังตืดขึ้นจมูกนิดๆ เวลาได้ยินแล้วทำให้รู้สึกว่ามันน่าเห็นใจ

หลังชิงซานตอบตกลง

เฉยหรานนิ่งเงียบไม่พูดสักคำ เกมของพวกเขาตอนนี้คือโหมดทีมสี่คน**** ยังมีอีกคนหนึ่งที่เขาไม่รู้จัก ซึ่งน่าจะเป็นเพื่อนของหลังชิงซานอีกคน คนคนนี้ก็เหมือนเขา นั่นคือตั้งแต่เกมเริ่มมาก็ไม่พูดไม่จาอะไรเลย

หลังชิงซานกับเพื่อนร่วมคณะของเขาจัดการคิลล์***** คนในบ้านหลังหนึ่งเสร็จก็เหมือนจะเพิ่งนึกได้ว่ายังมีคนอื่นอยู่ในทีมด้วย

หลังชิงซานเอ่ย "เฉยหราน ซ่อนดีๆ ละ"

เฉยหรานถือปืนพกกระบอกหนึ่งยื่นโง้งๆ อยู่ที่มุมสักมุมในห้องน่านแล้ว "อืม"

หลังชิงซานพูดต่อว่า "ซู่เนี่ยน มาๆ ห้องนี้มีคน"

"มาแล้วจ้าพี่"

"ฉันจะบุกเข้าไปก่อน นายตามหลังฉันนะ"

"ได้ พี่อย่าตายก่อนแล้วกัน"

ที่แท้คนคนนั้นก็ซู่เนี่ยน

ขณะที่เฉยหรานยื่นฟังเสียงปืน ลูๆ ก็รู้สึกเบือขึ้นมานิดๆ เขาสายเม้าส์

* กระโดดร่ม เป็นช่วงเริ่มต้นของเกม ผู้เล่นจะอยู่บนเครื่องบินลำเดียวกันและจะต้องกระโดดร่มลงไปที่กำจัดศัตรูที่ซ่อน

** โซนป่า หรือนอกเมือง คือโซนที่อยู่รอบนอกเมืองใหญ่ๆ ในแผนที่ มักมีไอเทมให้เก็บน้อยกว่าเมืองใหญ่ๆ จึงค่อนข้างปลอดภัยเพราะมีคนมากเก็บไอเทมในป่าน้อย

*** ฐานทัพอากาศ อยู่บนเกาะ Sosnovka ทางใต้ของแผนที่ ERANGEL

**** ทีมสี่คน เป็นหมวดหนึ่งในเกมพีซี ซึ่งในโหมดจะมีอยู่สามโหมด คือโหมดเดี่ยว (Solo) โหมดทีมคู่ (Duo) และโหมดทีมสี่คน (Squad)

***** คิลล์ หมายถึงฆ่า ต้องใจเมตตีศัตรูจนตายถึงจะนับว่าได้แต้มคิลล์

ไปมา มุมกล้องในเกมก็หันไปเห็นเพื่อนร่วมทีมหมายเลขสี่ที่อยู่ติดตรงข้ามพอดี เขาเห็นเพื่อนร่วมทีมคนนี้นี่นายเดี่ยวต่อสู้อยู่อีกฝั่ง คนคนเดียวจัดการ ทั้งทีมเรียบร้อย ระหว่างนั้นก็ถูกยิงได้กลับมาจนเลือดคลดเป็นสีแดง และเมื่อการปะทะจบลงก็ยื่นกตื้อยาอายุริมหน้าต่างเจ็บบๆ

มองจากมุมนี้ พวกเขาสองคนเหมือนกันกำลังสบตากันอย่างงั้นแหละ

"ตายหมดแล้ว" หลัวชิงซานกล่าว "ที่รัก ออกมาได้แล้วล่ะ"

พวกเขาไม่ได้คิดจะหลบซ่อนความสัมพันธ์ คนรอบตัวพวกเขาจึงรับรู้เรื่องนี้กันแทบทั้งนั้น หลัวชิงซานใช้คำว่า 'ที่รัก' เรียกเขามาตั้งแต่มีชัยมลาย จนถึงตอนนี้

เผยهرانตั้งสติกลับมา ไม่ได้เปิดไมค์ตอบเขา เพียงกุมปืนพกเล็กๆ กระโดดลงจากหน้าต่าง

เขาไปถึงตอนที่ซูเนี่ยนกำลังลูต* กล้อง** เผยهرانยื่นหนึ่งไม่ขยับเขยื้อน เขาเล่นไม่เก่งจึงไม่อยากไปแย่งทัพพยากรกับเพื่อนร่วมทีม

"พี่..." ซูเนี่ยนถามขึ้น "พี่เก็บปืน M4*** ไปแล้วหรือ"

หลัวชิงซานหัวเราะ "ถูกจับได้ซะแล้วหรือ"

"ยกให้ฉันเถอะ วันนี้ฉันมีมือไม้หนึ่งเลย ไม่อยากใช้ปืน AKM****"

"เอาสิ" หลัวชิงซานกล่าว "ฉันจะยกปืนนี้ให้นาย ตอนเย็นๆ ก็เอาข้าวมาตระเวนให้ฉันด้วย"

"เป็นไงอีกล่ะ..." คำพูดคือคำป่น แต่ในน้ำเสียงกลับแฝงรอยยิ้ม "ก็ได้ออกไปให้ก็เอาไปให้"

เผยهرانขมวดคิ้วเล็กๆ เพราะเมื่อเปิดกล้องดู ในนั้นก็ไม่มีเหลือปืนเลยสักกระบอกเดียว

* ลูต (Loot) คือการเก็บของโดยชิงมาจากผู้เล่นคนอื่น

** กล้อง ในเกม PUBG ผู้ที่ถูกคิลล์แล้ว ศพของตัวละครในเกมจะกลายเป็นกล่องซึ่งมีไอเทมของผู้ที่ถูกคิลล์ให้เก็บ

*** M4 หรือปืนไรเฟิลอัตโนมัติ M416 สามารถยิงได้ในทุกระยะ มีอัตราการลั่นกระสุนค่อนข้างเร็ว

**** AKM หรือปืนไรเฟิลอัตโนมัติ AKM สามารถสร้างแดเมจได้สูงแต่ก็มีแรงถีบปืนสูงมากเช่นกัน ทำให้คุมปืนยาก จึงเหมาะกับการยิงในระยะประชิดตัวและระยะกลาง

งูๆ เขาก็รู้สึกอ่อนใจขึ้นมาเล็กน้อย เลยหันหลังไปฟาร์ม* ไอเทมที่อื่นแทนใครจะไปคิดว่าเพิ่งค้นได้ไม่ถึงสองห้องก็ถูกศัตรูที่ซุ่มอยู่ในตึกตรงข้ามยิงกระสุนใส่หนึ่งนัด ตัวละครของเขาล้มลงพื้นทันที

อีกฝ่ายยิงใส่เขาอีกสองนัดอย่างไม่ปราณีเลยแม้แต่น้อย เลือดเขาไหลเพียงครึ่งหลอดในทันที เผยهرانรีบคลานไปมูมอับข้างๆ ทันที

ขณะเดียวกันเสียงร้องกรี๊ดจากไม้ค้ำก็ดังขึ้น "อ้ากกก... พี่มีคนอยู่ในบ้านหลังนี้!"

ทันใดนั้นระบบก็ขึ้นประกาศว่า "ตูเนียนถูกน็อกดาวนี่**

"ปิดโธ่ มันซ่อนอยู่ข้างหลังฉัน มันหลบอยู่หลังกล่องไม้กล้ำมาซ้ำฉัน พี่รีบมาเร็ว!" ตูเนียนโมโหจนเสียงดังกว่าปกติเล็กน้อย

แล้วเผยهرانก็เลิกค้นหาทางรอด ศัตรูอยู่ใกล้เขาเกินไป อีกไม่นานเขาก็คงโดนอีกฝ่ายตามมาซ้ำเพื่อเอาแต้มคิลล์

พอดีเลย ตอนนีเขายังไม่มีอารมณ์จะเล่นเกมแล้ว

เสียงปืนดังลั่นหนึ่งครั้ง งูๆ มุมขวาบนของหน้าจอก็มีแจ๊งเตือนบรรทัดหนึ่งดังขึ้นมา...

[111GOD ส่ง zhiyefudi โดยการยิงหัวด้วยปืนสไนเปอร์ Kar98k***]

ศัตรูที่กำลังวิ่งมาหาเขาถูกเบอร์รี่ที่อยู่บนหอคอยยิงตายในนัดเดียว

เผยهرانชะงัก อดไม่ได้ที่จะเปิดแผนที่ดู เบอร์รี่อยู่ไกลจากเขามากสามารถใช้สไนเปอร์เฮดชอต**** ศัตรูที่กำลังวิ่งในระยะห่างขนาดนี้ได้ก็รู้เลยว่าเบอร์รี่คนนี้...หากไม่ใช่เทพก็คงใช้โปร*****

* ฟาร์ม คือการเก็บของต่างๆ ในเกมตามพื้นที่

** น็อกดาวนี้ หรือเรียกอีกอย่างว่าล้ม เกิดขึ้นเมื่อตัวละครถูกยิงจนเลือดลดลงน้อยกว่าครึ่ง ตัวละครจะเข้าร่วมการต่อสู้ต่อไม่ได้และเลือดจะค่อยๆ ลดลงไปช้าๆ แต่ก็ยังสามารถคลานเคลื่อนไหวได้ครู่หนึ่ง

*** ปืนสไนเปอร์ Kar98k เป็นปืนที่นิยมใช้ใน-game ไม่จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์เสริมเยอะ แต่จำนวนกระสุนน้อยและแถมมาจูนอยู่กับระยะการยิง

**** เฮดชอต หมายถึงยิงหัว เป็นการยิงโดนจุดสำคัญที่ทำให้แถมสูงสุดหรือตายได้ในนัดเดียว

***** ใช้โปร หมายถึงการใช้โปรแกรมโกงในการเล่น

แต่คนคนนี้จะใช้โปรหรือเป็นเทพจริงๆ ล้วนไม่สำคัญ
 เผยهرانเลื่อนสายตาลงมองไปที่ไอคอนของหลัวชิงซาน ตำแหน่งที่
 หลัวชิงซานอยู่ประหลาดมาก อยู่ตรงกลางระหว่างเขากับซุเนี่ยนพอดี้
 หลัวชิงซานลังเลเพียงครึ่งวินาที "ที่รัก รอก่อนนะ ฉันไปหาซุเนี่ยนก่อน
 กลัวคนจะไปซ้ำเขา"

[111GOD ฆ่า luwenz6 โดยการยิงหัวด้วยปืนสไนเปอร์ Kar98k]

หลัวชิงซานเพิ่งพูดจบ ศัตรูที่อยู่ใกล้ๆ ซุเนี่ยนก็ถูกเบอร์สี่ยิงเฮดชอต
 เช่นกัน

เผยهرانมองแผนที่อีกครั้ง หลัวชิงซานยังไม่หยุดวิ่ง เขาวิ่งไปหาซุเนี่ยน
 โดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับ

ซุเนี่ยนถูกน็อกดาวนั้ ศัตรูยังไม่ทันเข้ามาซำก็ถูกเบอร์สี่คิลล์ ตอน
 หลัวชิงซานไปถึง* อีกฝ่ายยังเหลือเลือดกว่าครึ่งหลอด

อีกด้านหนึ่งหลอดเลือดของเผยهرانค่อยๆ ร่อยหรอจนจะหมดหลอด
 เช่นเดียวกันกับความมอดทนของเขาในตอนนี้

หลัวชิงซานดึงซุเนี่ยนขึ้นมา แล้วเหลือบมองหลอดเลือดของเผยهران
 "บัดซบ"

เมื่อเห็นว่าจะไม่ทันแล้ว เขาก็พุ่งไปยังรถที่อยู่ด้านนอกเร็วว้ ขึ้นไปนั่ง
 และขับได้ครู่หนึ่งก็อดสารถคำหยาบออกมาไม่ได้

รถถูกใครบางคนระเบิดขังไปแล้วสองล้อ ขับไปไหนไม่ได้เลย

"ที่รักรอก่อนนะ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้" หลัวชิงซานลงจากรถ เก็บปืนแล้ว
 วิ่งไปยังบ้านที่เผยهرانอยู่

เผยهرانเอ่ย "ช่างเถอะ..."

เขาพูดยังไม่ทันจบคำดี ในหูฟังก็มีเสียงมอเตอร์ไซค์ดังมาแต่ไกลและ

* ตึง เป็นคำศัพท์โง่แกม หมายถึงการช่วยดึงเพื่อชุบชีวิตเพื่อนในทีมที่ล้มลงก่อนที่เลือดจะลจคนหมด เพื่อให้อ่านร่วมทีมกลับมาเล่นต่อได้

กำลังขับใกล้เข้ามา

เผยهرانตะลึงงัน ย้ายมุกกล้องหันไปเห็นเบอร์รี่กระโดดลงมาจากรถ ทั้งที่ยังไม่จอดสนิทพอดี พร้อมกับที่เลือดของตัวเองลดเหลือครึ่งหลอดในทันที

เบอร์รี่กระโดดข้ามหน้าต่างเข้ามาแล้วยอตัวลงด้านหน้าเขาทันใด ดิ่งเข่า ขึ้นมาได้ไฉนวินาทีสุดท้ายก่อนที่เลือดจะหมดหลอด

เผยهرانกะพริบตา "ไม่รู้" ว่าเป็นเพราะเพ็ง 'รอดพ้นจากความตาย' หรือเปล่า เขาคิดว่าหัวใจตนเองเต้นเร็วขึ้นมาหนึ่งถึงสองวินาที

หลังจากตัวละครในเกมลุกขึ้นมาได้ เขาก็ยังคงมีแรงอยู่เล็กน้อย เบอร์รี่ทิ้งสิ่งหนึ่งลงพื้น จากนั้นก็หันหลังวิ่งออกจากห้องไป

เผยهرانเก็บชุดปฐมพยาบาลขึ้นมา "...ขอบคุณ"

เบอร์รี่ชะงักเท่า แล้วจู่ๆ ก็กลับมาอีกครั้ง

เผยهرانนึกว่าเขาเปลี่ยนใจเลยรีบยกเล็กการใช้ชุดปฐมพยาบาล แต่กลับได้ยินเสียงตูดดังขึ้นแทน...บนพื้นมีปืนไรเฟิลอัตโนมัติ M416 เพิ่มขึ้นมาหนึ่งกระบอก

เผยهرانเหลือบเห็นบนหลังตัวละครของเขาเหลือแค่ปืนสไนเปอร์ Kar98k กระบอกนั้นก็รีบเอ่ย "ไม่ต้องหรอก ฉันเล่นไม่เก่ง"

เบอร์รี่ข้ามหน้าต่างจากไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ

เผยهرانรู้สึกว่เพื่อนร่วมทีมคนนั้นดูแปลกคนนิดๆ สุดท้ายก็มีแต่ต้องเก็บปืนกระบอกนั้นไว้ "ขอบคุณ"

ผ่านไปหลายวินาที ในตอนที่เผยهرانนึกว่าอีกฝ่ายคงไม่ได้เปิดไม้ค้ ไอคอนไม้ค้เล็กๆ ข้างไอคอนเลขสี่ก็กะพริบขึ้นมาในฉับพลัน

"ไม่เป็นไร"

เขาพูดเร็วจีด้วยโทนเสียงหนักแน่น

เผยهرانเลิกคิ้ว เขาคิดว่าเสียงนี้ฟังดูคุ้นหูชอบกล

"โคตรเจ๋งอะเสี่ยว* จูน" หลัวซิงซานผอนลมหายใจไล่บอก "จัดไว้ให้สมอง แล้ววู ครึ่งหน้าฉันกับที่รักจะเลี้ยงข้าวนายนะ"

* เสี่ยว มักใช้เรียกคนอายุน้อยกว่าหรือคนที่สนิทสนม

จังหวัดนั้นเผยแพร่กันนี่ก็ออก เลี้ยวจุ่น เหียนจุ่น เขาคือรูมเมตของ หลัวชิงชาน

มหาวิทยาลัยของพวกเขาแบ่งเป็นสองวิทยาเขต เผยهرانกับหลัวชิงชาน นั้นคนหนึ่งอยู่เขตหนึ่ง ส่วนอีกคนอยู่อีกเขตหนึ่ง ด้วยความที่อยู่ห่างกัน เผยهرانจึงไม่ค่อยได้ไปหอพักของหลัวชิงชานสักเท่าไร นับแบบจริงจัง เขาเคยเจอเหียนจุ่นแค่สองครั้งเท่านั้น ครั้งแรกนั้นเหียนจุ่นกำลังเล่น คอมพิวเตอร์อยู่ เขาจำได้แค่อีกฝ่ายใหญ่กว่ามาก มือที่กุมเมาส์อยู่ก็ดู แข็งแรงสุดๆ

อีกครั้งหนึ่งคือที่ระเบียงของหอพัก เหียนจุ่นยืนฟังผนังสูบบุหรี่ เมื่อ หางตาเหลือบมองมาเห็นเขาก็ชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบหันหลังให้เขาแล้ว ก้มหน้าดับบุหรี่ในมือทันที

ภาพจำที่เผยแพร่มีต่อเหียนจุ่นคือเป็นคนค่อนข้างเย็นชา ไม่ชอบพูด และยังมีหน้าตาดีมาก

แน่นอน ภาพจำพวกนี้นอกจากอย่างสุดท้ายที่ว่าไปด้านบนแล้ว อย่างอื่น ก็ไม่สามารถบ่งบอกอะไรได้อีก ยกตัวอย่างเช่นชูเนี่ยน ก่อนหน้านี้เขาคิดว่า ชูเนี่ยนเป็นคนชอบเก็บตัวและไม่ชอบพูดเช่นกัน ตอนนั้นเขาเพิ่งมารู้ทีหลังว่า บางทีคนอื่นอาจจะแค่ไม่ชอบพูดกับตนเท่านั้น

"ที่รัก ทำไมไม่มีปิ่นอยู่กระบอกเดียวเองล่ะ" หลัวชิงชานวิ่งมาตรงหน้าเขา รีบโยนปิ่นของตัวเองลงพื้น "มา เก็บ AKM ของฉันไปสิ"

เมื่อนึกถึงที่มาของปิ่นกระบอกนี้ เผยهرانจึงบอกว่า "ไม่ต้องหรอก ฉันจะใช้ M4 ของเหียนจุ่น"

ปัง!

มอเตอร์ไซด์ของเหียนจุ่นเพิ่งขับออกไปได้ไม่กี่สิบลเมตร ผู้ขับขีก็สูญเสีย การควบคุม หน้ารถชนเข้ากับต้นไม้อย่างจัง

บทที่ 02

"เหียนจุ่น ทำไมเลิคนายหายไปครึ่งนึงเลยล่ะ" หัวชิงซานมองมุมซ้ายล่างก่อนถาม

เหียนจุ่นตอบว่า "ชนต้นไม้"

หัวชิงซานหัวเราะ "มือไปร่อนายนายก็ชนต้นไม้กับเขาด้วยเหมือนกัน เหยื่อ... ว่าแต่ที่รักไปรู้จักชื่อเสียจุ่นมาจากไหนเนี่ย"

เฉยหรานรีไหลดกระสุนให้เป็นไรเฟิลอัตโนมัติ M416 "เคยได้ยินนายเรียก"

หัวชิงซานเปิดช่องเก็บของ "งั้นก็ได้ ปืน AKM ไม่ค่อยยิง นายอาจจะใช้ไม่ถนัด มา เก็บด้ามจับปืนบนพื้นไปแต่งปืนสิ"

"ไม่ต้องหรอก" เฉยหรานเลียนแบบท่าทางเมื่อครู่ของเหียนจุ่นกระโดดข้ามหน้าต่างออกจากบ้านไป "ปืนที่เหียนจุ่นให้มาแต่งไว้เต็มแล้ว"

เหียนจุ่นจอดรถไว้ใต้ต้นไม้สักต้นหนึ่ง ขณะที่หยิบน้ำแร่ข้างกายขึ้นมาเปิดฝาตีหนึ่งอีก

วง* บิบเข้ามาอย่างไม่เป็นมิตรต่อกันเลยแม้แต่น้อย หัวชิงซานเปิดดูแผนที่ก็พบว่าพวกเขาต้องข้ามไปกว่าครึ่งแผนที่ถึงจะเข้าเซฟโซนได้

ที่นาโมให้ที่สุดคือแม้แต่รถคันอื่นตามถนนก็ถูกระเบิดยิงไปหมดแล้ว

* วงในเกม PUBG มีเพื่อให้ผู้เล่นไม่กระจัดกระจายกันมากเกินไปและเพื่อบับให้ผู้เล่นมาอยู่รวมกัน หลังจากเริ่มเกม 120 วินาที ในเกมก็จะเริ่มมีโซนสีฟ้าขึ้นมา หากผู้เล่นอยู่นอกวงสีแดงก็จะค่อยๆ ลดลงจึงต้องรีบเข้าไปอยู่ในเซฟโซน และวงจะบับให้เซฟโซนนี้เล็กลงเรื่อยๆ

ไม่ใช่แค่คันที่เขาเพิ่งเจอเมื่อกี้

"เวร ใครมันได้ศีลธรรมถึงกับระเบิดล้อรถหมดแบบนี้วะ?" หลัวชิงซาน วิ่งหนีวงไปก่นดำไป "ที่มีอื่นในฐานทัพอากาศถูกพวกเรายิงหมดแล้วไม่ใช่หรือ หรือว่ามีหมาป่าเดียดตาย* หลุดไปได้?"

"ปกติตอนวิ่งหนีวงก็ชอบระเบิดล้อรถข้างถนนหมดเหมือนกันไม่ใช่หรือ" ชูเนี่ยนกล่าว

หลัวชิงซานหัวเราะ พูดว่า "แม่ง" หนึ่งที ก่อนจะพบว่าไอคอนเบอร์สอง ยังหยุดอยู่ในฐานทัพอากาศ "ที่รัก ทำอะไรอยู่ ยังไม่รีบหนีอีก"

เมื่อรอรอบนานอีกฝ่ายก็ยังไม่ตอบ หลัวชิงซานจึงเหลือบมองหลอดเลือดของเขา "ชูเนี่ยนเข้าวงไปก่อนเลย เขาน่าจะหลุด ฉันจะกลับไปช่วยเขา ก่อนเจอรถตามถนนแล้วนายค่อยขับมารับพวกเรา..."

เผยหรานวางสายพอดี "ไม่ต้อง ฉันกลับมาแล้ว นายหนีไปก่อนเถอะ"

หลัวชิงซานจึงถามว่า "มียาหรือเปล่า"

"มี" เผยหรานกดให้ชุดปฐมพยาบาล

หลัวชิงซานได้ยืนชนัน้ถึงค่อยวางใจ เขากอดดูแลที่อีกครั้ง "เหยียนจุ่น นายเจอรถสี่ล้อตามทางข้างมัย"

"ใช่"

"งั้นอย่างน้อยก็มารับไปสักคนสิ หนีเข้าวงไปคนเดียวมันไม่ใช่เรื่องมัยเนี่ย"

"มาแล้ว" มอเตอร์ไซค์ของเหยียนจุ่นหักเลี้ยวทันที

ชูเนี่ยนอยู่ใกล้เขาที่สุด ตอนที่มอเตอร์ไซค์ขับเข้ามาใกล้ ชูเนี่ยนตั้งใจหยุดฝีเท้าเตรียมจะขึ้นรถ แต่กลับพบว่ามอเตอร์ไซค์ไม่ได้ลดความเร็วลงเลย แม้แต่เสี้ยววินาที มันวิ่งตรงดิ่งผ่านไปทันที

เผยหรานมองรถมอเตอร์ไซค์ของเหยียนจุ่นบินออกมาจากยอดเขา ตอนเบรกรถยังดริฟต์สะบัดท้ายอย่างสวยงามอีกด้วย

"ขึ้นมา"

เผยหรานรีบขึ้นป็นิ่ง "ขอบคุณ"

* หมาป่าเดียดตาย หมายถึงผู้เล่นที่เหลือรอดอยู่เพียงคนเดียวของทีม

นี่เป็นคำว่า 'ขอบคุณ' ครั้งที่สามแล้วที่เขาบอกกับเหยียนจุ่น
เหยียนจุ่นจับมือเธอรั้งไว้ทั้งเร็วทั้งนิ่ง เผยهرانเมื่อไม่มีอะไรทำก็สลับ
การมองไปเป็นมุมมองบุคคลที่หนึ่ง ดูแล้วก็เข้าใจซะย่อย

จากนั้นเผยهرانก็เข้าเซฟโซนไปพร้อมเหยียนจุ่นอย่างปลอดภัย พวกเขา
ยังไม่เจอฐานที่มั่นดีๆ ทางฝั่งหลังชิงชานก็เจอเหตุการณ์เล็กน้อย

เขากับชูเนี่ยนจะวิ่งเข้าวงตรงหน้าได้อยู่แล้ว แต่สุดท้ายก็ถูกทีมที่ซุ่มดักอยู่
ขอบวงเก็บคิลล์ไปจนได้ ผู้รอดชีวิตในทีมตอนนี้จึงมีแค่เผยهرانกับเหยียนจุ่น

"กะแล้วเหียว..." หลังชิงชานส่งผมด้วยอารมณ์หงุดหงิด "รู้งี้ไม่น่าเข้า
วงตรงนั้นเลย... นายสองคนไปซ่อนเถอะ หาทางเอาตัวรอดไปก่อน ฉันขอไป
สู้บรูห์เห็บ"

ชูเนี่ยนพูดขึ้นว่า "หยุดสู้เลย เตี่ยจวฉันไปหาที่เจอแต่กลิ่นบรูห์เห็บ
ทั่วห้องอีก"

"ห้องพวกเราเปิดหน้าต่างอยู่น่า"

"ก็ همینอยู่ดีอะ"

"นายนี่มันลูกคุณหนูจริงๆ จะมาก็โม่งเนีย ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว"

"สักสองทุ่มครึ่งมั้ง จริงสิพี่ ดูวีแชตเร็ว นี่เพิ่งไปเจอคลิปตลกๆ มา
แชร์ไปให้พี่ละ"

เผยهرانปล่อยตัวละครในเกมให้หมอบอยู่ในบ้าน แล้วสลับหน้าต่าง
ออกไปหาเสียงคอมฯ ลง

เมื่อสลับกลับมา เขากลับถูกใครคนหนึ่งยิงหัว ตัวละครล้มลงไปกองกับ
พื้นในฉับพลัน

"รอก่อนนะ" เหยียนจุ่นเปิดไมค์

ว่าแล้วก็แปลก หลังชิงชานกับชูเนี่ยนยังคงเปิดไมค์คุยกันอยู่ เสียงของ
เหยียนจุ่นนั้นแทบจะถูกเสียงของพวกเขากลบมิด แต่เผยهرانกลับได้ยิน
ชัดเจนเต็มสองหู

เผยهرانเล่นไม่เก่งนักแต่ก็ไม่ไ้มีมือใหม่ ไม่นานก็เจอศัตรูที่สองปืน
สไนเปอร์ยิงเขา "อย่ามาเลย พวกเขามีอย่างน้อยสองคน กำลังเล็งฉันอยู่"

"เข้าไปหลบมุม" เหียนจุ่นพูดขึ้นอีกครั้ง "รอฉัน"

น่าเสียดายมุมที่เหยหยานอยู่ไม่ค่อยดีนัก แล้วพอตัวละครนี้ออกดาวนั้ จะเคลื่อนย้ายไปที่ไหนก็ช้าสุดๆ เขาอยากหลบแต่ศัตรูกลับไม่ให้โอกาสเขาเลย คนที่ทุ่มสองสไนเปอร์อยู่ยิงเขาซ้ำหลายนัดจนตายทันที

เหยหยานกดขมการแข่ง

เหียนจุ่นมาเข้าไปก้าวเดียว ตอนนี้งำลังยืนอยู่หน้ากล่องของเขา

"ตำแหน่งนี้คนฝั่งตรงข้ามยิงมาได้" เหยหยานเตือนอีกฝ่าย "กล่องของ ฉันไม่มีอะไรให้เก็บหรอก แม้แต่ยาก็ยังไม่มี"

เหียนจุ่นอึมรับคำ แต่ตัวละครในเกมกลับทำท่าเก็บของในกล่อง

เหยหยานเอนพิงเบาะ เขาไม่ค่อยคุ้นชินกับเกมนี้สัก มองไม่ออกว่า เหียนจุ่นเอาของสำหรับแต่งไอเทมหรือปืนอะไรไปจากเขาบ้าง

"ซูเนี่ยน ฉันโอนค่าข้าวไปให้แล้ว กดรับด้วย..." หลังซิงซานยังพูดไม่ทัน จบคำก็หัวเราะออกมาสั้นๆ "เดี๋ยวๆ เหียนจุ่น นายเก็บชุดที่รักของฉันไปทำไม เพื่อชุดแพงๆ อยากรกลับไปลองรสชาติของชุดเริ่มต้นอีกรอบเหรอ"

เหยหยานเลิกคิ้ว แล้วก็เห็นชุดบนตัวละครของเหียนจุ่นกลายเป็น เสื้อยืดสีขาวแล้วจริงๆ

เหียนจุ่นย้ายตำแหน่ง คำพูดกระซิบรวบรัด "กดผิด"

เหยหยานอารมณ์ไม่ดี ตอนแรกยังคิดจะกดปิดเกม แต่สายตาเขาหยุด อยู่ที่เหียนจุ่นครึ่งค่อนวันแล้วก็ยังไม่กดปุ่มออกจากเกมเสียที สุดท้ายจึง หักใจดูต่อไปเสียเลย

เขานึกว่าเหียนจุ่นจะหนี เพราะอย่างไรในทีมก็เหลือแค่เขาคนเดียว แต่ เหียนจุ่นกลับไม่ได้ทำเช่นนั้น เขาย้ายห้องแล้วเริ่มส่องกล้องซูมยิงฝั่งตรงข้าม

กระทั่งเหียนจุ่นล้มศัตรูได้ในนัดที่สี่ ศัตรูถึงตัดสินใจถอยทัพไป วางแผนใหม่ได้ในที่สุด แต่คนที่เพิ่งกระโดดลงมาจากรอคการก็ถูกเหียนจุ่น เปลี่ยนปืนแล้วสาดกระสุนใส่จนตาย

แม้แต่นับ* อย่างเหยหยานก็ยังมองออกว่าเหียนจุ่นเก่งมากจริงๆ

* นับ (NOOB) หมายถึงคนที่ขาดประสบการณ์ ไม่มีฝีมือในการเล่น

ถ้าไม่ใช่เพราะอีกฝ่ายอยู่ห้องเดียวกับหลัวชิงซาน เขาก็คงสงสัยว่าคนคนนี้เป็นโปรเพลเยอร์ไปแล้ว

แต่เก่งก็ส่วนเก่ง ศัตรูยังมีเพื่อนร่วมทีมอีก ถึงล้มก็ตั้งขึ้นมาได้ อยากจะทำให้พวกเขาตรอกรบจริงๆ ก็ยากมากๆ

"ช่างเถอะเสียเวลาน่ะ เข้าวงไปก่อนเถอะ เสียเวลากับพวกเขาไปก็ไม่ใช่เรื่องดีหรอก วงรอบนี้ นายจะกินไก่ไหวหรือ" หลัวชิงซานออกไอดีเดียวให้เขา "นายเข้าวงไปหาฐานที่มั่นดีๆ ตอนนั้นก็เหลือไม่กี่สิบคนแล้ว"

หลัวชิงซานเพิ่งพูดจบ เหียนจุ่นก็เอียงตัวไปทางขวาแล้วอัดกระสุนใส่ฝั่งตรงข้ามไปอีกรันด์

"ไม่เข้า" เหียนจุ่นกล่าว "ตายมันให้หมดตรงนี่แหละ"

ผ่านไปไม่กี่นาที คิลล์ฟีด* มุมขวาบนก็มีแจ๊งเดือนคนถูกคัดออกจากเซฟโซนตั้งขึ้นมาสามบรรทัด

ทีมตรงข้ามทั้งสามคนถูกเหียนจุ่นยิงให้เลือดหมดตายทั้งอย่างนั้น

"แจ๊งโคตร" ชูเนียนตื่นตื่นไม่น้อย "เหียนจุ่นรีบใช้ยาเร็ว ยังมียาหรือเปล่า"

เหียนจุ่นยืนนิ่งไม่ขยับและไม่ตอบเขาเช่นกัน กระทั่งสิบวินาทีต่อมา ก็ถูกวงฆ่าตาย เกมจบลง

เผยแพร่หนังสือเล็กน้อย เขาเพิ่งเคยดูมุมกล้องที่น่าตื่นเต้นขนาดนี้เป็นครั้งแรก

กระทั่งกลับมาหน้าลิบบีแล้ว สายตาของเผยแพร่ก็ยังค้างอยู่ที่ตัวละครของเหียนจุ่นด้วยซ้ำ

"โอเค เลิกเล่นแล้ว เล่นนานจนชักจะเวียนหัว" หลัวชิงซานบิดขี้เกียจ "ที่รัก ปะ วิดีโอคอลล์กัน"

ฉับพลันตัวละครของเหียนจุ่นก็หายวับ...เขาออกจากทีมไปแล้ว

ทันทีที่เผยแพร่หนักปิดเกม หลัวชิงซานก็โทรแบบวิดีโอเข้ามาทันที

* คิลล์ฟีด ระบบที่แจ้งการคิลล์และการน็อกดาวนผู้เล่นในเกมโดยอัตโนมัติ โดยจะระบุไอศูผู้โจมตี อาวุธที่ใช้ และไอศูผู้ถูกโจมตี

หลิวซิงชานเป็นคนหล่อแบบเพลย์บอย สมัยมัธยมก็ไม่ใช่นักเรียนดีเด่นอะไร สูบบุหรี่ดื่มเหล้าไม่ขาดตกสักอย่าง ทั้งยังเคยต่อยตีเพื่อเผยแพร่หนังด้วยเรื่องเส็งเคร็งๆ ก็นับว่าทำมาเกือบหมดทุกอย่างแล้ว

หลังจากคบกับเผยแพร่หนังถึงได้รู้จักประพุดิตัวดีๆ บ้าง เขาเรียนอย่างไรเอาเป็นเอาตายเพื่อให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกับเผยแพร่หนังได้ ตอนนั้นพอไม่มีความตึงเครียดนั้นแล้วก็ดูจะกลับไปเป็นเหมือนเดิมทีเดียว

"ที่รัก" หลิวซิงชานยื่นริมระเบียบ "จะกลับมอเมื่อไหร่หรือ ฉันจะไปรับนายเอง"

เผยแพร่หนังเอ่ย "รถเที่ยวเย็นพรุ่งนี้"

"เย็นหรือ" หลิวซิงชานขมวดคิ้ว

"มีอะไรหรือเปล่า"

"เปล่า..." หลิวซิงชานละล้าละลังอยู่ครึ่งค่อนวัน "แต่ตอนแรกนัดกับชูเนียนว่าจะไปเล่นบาสกันพรุ่งนี้เย็น"

เผยแพร่หนังวางโทรศัพท์ไว้ตำแหน่งที่ไม่ค่อยดีนัก เมื่อได้ฟังคำพูดเขาก็เหลือบมองไปที่หน้าจอ

"นายไม่ต้องมารับฉันหรอก ไม่ได้มีสัมภาระอะไรสักหน่อย"

"ไม่ได้หรอก เดี่ยวฉันจะเลื่อนนัดเล่นบาสออกไป"

"ไม่ต้อง" เผยแพร่หนังกล่าว "นายไปเถอะ พรุ่งนี้ถึงแล้วฉันคอยไปหา"

เมื่อวางสายแล้ว เผยแพร่หนังหัดกายลุกขึ้นไปอาบน้ำ หลังจากออกมา ก็ล้มนอนบนเตียง โถงหน้าฟีดโมเมนต์* ไปเรื่อยเปื่อย

'หลิวซิงชาน สภาพความยากจนของหนุ่มมหา'ลัยยุคนี้ [รูปภาพ]'

ในรูปคือมือเย็นของหลิวซิงชาน ได้แก่มือขวามือหนึ่งกล่อง เนื้อสัตว์สองกล่อง ข้างๆ มีฝักกวางตุ้งอีกหนึ่งชุด

* โมเมนต์ (Moment) คือพีแฉอรันหนึ่งของชีวิต เป็นพื้นที่สำหรับแชร์ข้อความหรือรูปภาพลงบนโซเชียลมีเดียยังสามารถคอมเมนต์โพสได้โพสต์ผู้ใช้เป็นเพื่อนกันได้

เขาเพิ่งโพสต์ได้ไม่นาน ได้โพสต์ลั๊วเป็นคอมเมนต์จากคนคนเดียว

sn มีผักมีเนื้อ ยากจนตรงไหน [โกรธสุด]

sn หมายความว่าฉันคือผู้ช่วยเหลือผู้ยากไร้หรือ [หัวเราะน้ำตาเส็ด]

เผยแพร่จนคล้ายจะรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่าง เขารีเฟรชหน้าฟีดโมเมนต์
อีกรอบ แล้วก็เห็นโพสต์ใหม่ปรากฏขึ้นอย่างทีคิด

'sn ในจอนั่งบ่น นอกจอนั่งฟิน [อีโมจิ][รูปภาพ]'

รูปที่โพสต์คือรูปหิ้วชิงชานกำลังก้มหน้ากินข้าว
เผยแพร่จนมองด้วยสีหน้าเฉยชาหลายวินาที ก่อนจะกดเข้าไปหน้าข้อมูล
ของ 'sn' แล้วเปลี่ยนชื่อเป็น 'ซูเนี่ยน' ให้ถูกต้องตามชื่อจริง

ตอนที่เผยแพร่มาถึงมหาวิทยาลัยห้องฟ้าก็มีตีสสนิทแล้ว เขาโทรหา
หิ้วชิงชานซึ่งอยู่ริมสนามบาสที่มีเงาคอนบางเบา เมื่ออีกฝ่ายกดรับก็ยังคง
หอบหายใจ

"ที่รัก...มาถึงแล้วหรือ"

เผยแพร่จนอ้อมรับคำ "ไม่เห็นนายเลย"

"เมื่อที่ซูเนี่ยนขพาพลิกตอนเล่นบาสอะ ฉันพาเขามาห้องพยาบาลของมอ
กำลังทายาอยู่" หิ้วชิงชานกล่าว "ไม่จั้นก็ขึ้นไปรอฉันที่หอก่อนมั๊ย ห้องข้างๆ
กำลังยืมคอมฯ ฉันใช้พอดี ประตูเปิดทิ้งไว้อยู่"

ครั้นเผยแพร่มาถึงก็พบว่าประตูห้องพักแ่งมไว้เล็กน้อย ไม่ได้ปิดสนิท
อยู่จริงๆ

ด้วยความที่หิ้วชิงชานบอกไว้ล่วงหน้าแล้ว เผยแพร่จึงไม่ได้เคาะประตู
แล้วตรงดิ่งเข้าห้องไปเลย

ประตูพลาสติกโครงเหล็กของห้องน้ำถูกผลักเปิดในเวลาเดียวกัน ใสร้อน

แข่งกันพวยพุ่ง จากนั้นคนคนหนึ่งก็ก้าวออกมา

เหยียนจุ่นเพียงหันผ้าขนหนูปิดท่อนล่างไว้หลวมๆ รูปร่างของเขาโดดเด่น เส้นกล้ามเนื้อหน้าท้องดูสมูท แข็งแรง และยังคงมีหยาดน้ำเกาะตามผิว เมื่อได้ยินเสียงการเคลื่อนไหว เขาก็หันหน้ามาทันที

ทั้งคู่สบตากันและตะลึงงันไปสองวินาที

เผยهرانรีบหลุบตาหนีทันที "ขอโทษที่... ฉันเห็นว่าประตูไม่ได้ปิดก็เลยเข้ามาเลย"

ความตะลึงและงงันของเหยียนจุ่นหายวับไปในพริบตา เขาพยักหน้า เดินไปที่หัวเตียงตัวเองด้วยความเป็นธรรมชาติอย่างยิ่งยวด หยิบเสื้อยืดขึ้นมาสวมบนตัว

สวมเสื้อผ้าเสร็จ เหยียนจุ่นก็หันมามองเขาอีกรอบ "ยืนอยู่ตรงนั้นทำไม เข้ามาก่อนสิ"

เผยهرانถูกไอน้ำรมจนเริ่มร้อนนิดๆ

ตอนนี้ในอากาศอบอวลไปด้วยกลิ่นของเหยียนจุ่น เป็นกลิ่นครีมอาบน้ำ ซึ่งมีกลิ่นโคโลญของผู้ชายที่ได้กลิ่นอยู่บ่อยๆ ติดตามด้วยเล็กน้อย

ทันใดนั้นเผยهرانก็ถึงกับเกิดภาพลวงตาขึ้นมาว่าคนที่ตัวเองมาหอรอบนี้ ไม่ใช่หลัวชิงซาน แต่เป็นเหยียนจุ่น

บทที่ 03

หลัวซิงซานออกจากหอไปโดยไม่ได้ปิดคอมพิวเตอร์ เมื่อเผยแพร่หน้าคอมฯ จึงถือโอกาสกวาดมองทีหนึ่ง แถบพาสก์บาร์ยังคงมีเกมพีบีจีเปิดค้างไว้

หลัวซิงซานมีนิสัยเสียอย่างการขี้หลงขี้ลืมแบบนี้ตลอด ชนิดที่ว่าตอนม.ปลาย ที่ทั้งคู่อยู่หอเดียวกัน การออกจากห้องทั้งที่ไม่ได้ปิดไฟได้กลายเป็นเรื่องปกติไปแล้ว เผยهرانเลื่อนเคอร์เซอร์กดเข้าหน้าเกม คิดจะปิดคอมฯ ให้เขา

เมื่อเปิดหน้าต่างของเกมขึ้นมา เขาถึงพบว่าในล๊อบบี้จับคู่ตอนนี้ไม่ได้ มีแค่หลัวซิงซานคนเดียว

ทั้งคู่ยืนเล่นตัวละครหญิง ทั้งคู่สวมชุดจ๊ิกเกอร์ที่เพิ่งออกมาใหม่ กำลังยืนนั่งเงี่ยบอยู่ในเกม

"ดื่มน้ำสักหน่อยมัย"

เผยهرانปล่อยเมาส์ทันที สะดุ้งอยู่เสี้ยววินาทีก่อนหันหน้ากลับไปมองเหยียนจุ่นหันหลังให้เขา กำลังเปิดโปรแกรมเกมบูสเตอร์* "ปากนายแห้งมาก"

เผยهرانเ้มแล้วเลียปาก ตอนขึ้นรถเขาสัมซื้อน้ำไว้ ตอนนีเขากากแห้งนิดหน่อยจริงๆ

* โปรแกรมเกมบูสเตอร์ คือโปรแกรมสำหรับเพิ่มประสิทธิภาพและเสถียรภาพของเกม

เขาเหลือบมองแก้วของหลัวชิงชาน ถึงเขาจะคบกับหลัวชิงชานมาหลายปีแล้ว แต่เขาก็กังไม่ชอบใช้แก้วน้ำที่คนอื่นเคยใช้ไปแล้วอยู่ดี "ไม่ต้องหรือก..."

"ฉันมีแก้วกระดาษ" เขียนจุ่นพูดขึ้น "แบบใช้แล้วทิ้ง"

ครั้งนาที่ต่อมา เผยหรานกุมแก้วกระดาษนั่งอยู่ข้างเขียนจุ่น

"นั่งเฉยๆ แล้วเบื่อนิดหน่อย ขอคุณายเล่นเกมได้มั๊ย"

เขียนจุ่นกล่าว "ตามสบาย"

เวลาเขียนจุ่นเล่นเกมก็เหมือนกับเวลาปกติทั่วไปของเขา หน้าหนึ่งสนิทไม่พูดไม่จา เล่นมาหลายตาแล้วเผยหรานก็ไม่เคยเห็นเขาเปิดไม้คี่ในเกมเลยสักครั้ง เห็นแต่ไอคอนไม้คี่ของเพื่อนร่วมทีมกะพริบอยู่ตลอด

เมื่อเห็นเขียนจุ่นยิงผู้เล่นตายระหว่างที่เขากระโดดอยู่กลางอากาศเผยหรานก็อดพูดขึ้นมาไม่ได้ "นายเก่งจริงๆ"

เขียนจุ่นชะงัก มองเขาอย่างไม่แน่ใจ จึงหะนั้นไม้คี่อยู่ตรงมุมกำแพงพอดี เผยหรานจึงรีบคว้าเสื้อของเขาเป็นการเตือน "ทางขวามีคน!"

เขียนจุ่นหันกลับไปมองหน้าจอก็อีกครั้ง เขากลายเป็นกล่องไปแล้ว

เผยหรานมุ่นคิ้ว ปล่อยมือออก "ฉันมารบกวนนายหรือเปล่า"

"เปล่า" เขียนจุ่นถอดหูฟังพลงกตออกไปหน้าลิอบบี้ "ฉันฟังเสียงเดินผิดเลยกะตำแหน่งผิดไปด้วย"

เมื่อเขียนจุ่นถอดหูฟังออกก็ทำให้เผยหรานได้ยินเสียงเพลงแบ็กกราวนด์ของเกมด้วย

เห็นเขากดเริ่มเกมใหม่อีกครั้ง เผยหรานเลยถามว่า "ไม่ใช่หูฟังจะได้ยินเสียงเดินหรือ"

"ได้ยิน ตานี้เกมบ่อปลา*" เขียนจุ่นกล่าว "ใส่แล้วฟังนายพูดไม่ถนัด"

เผยหรานชะงัก "ฟังไม่ชัดก็ไม่ใช่ไร"

เขียนจุ่นเงิบไปสองวินาที "เมื่อไหร่นายพูดกับฉันว่าจะไรนะ"

* เกมบ่อปลา เป็นสแลงจีน เปรียบผู้เล่นมือใหม่หรือผู้เล่นที่ยังแรงกล้าแต่เล่นไม่เก่งเป็นปลา โดยที่เกมบ่อปลาเป็นการอุปมาถึงเกมที่มีแต่ผู้เล่นประเภทนี้อยู่เป็นส่วนใหญ่

"ไม่มีอะไรหรอก แค่บอกว่านายเล่นเก่งมาก" เผยهرانกล่าว "ที่เล่นด้วยกันก่อนหน้านี้นี่ก็เหมือนกัน... นายไปเป็นโปรเพลเยอร์ได้เลย"

เผยهرانพูดเสียงจริงจังมาก เขาเคยดูแข่งพีบีจีระดับประเทศเป็นเพื่อนหลังชิงชานสองครั้ง เขาคิดว่าการเล่นของมือโปรหลายคนยังไม่สวยคมเท่าเหยียนจุ่นเลยด้วยซ้ำ

เหยียนจุ่นผินหน้าเหลืองมองเขาไม่ถึงสองวินาทีก็ตั้งสายตากลับพร้อมยกมุมปาก

"คุณสมบัติยังไม่ถึง เป็นโปรเพลเยอร์ไม่ได้หรอก" เหยียนจุ่นกล่าวว่า "ครั้งจริงครั้งเท็จ" "แค่พอจะระเบิดบอปลาได้เท่านั้นแหละ"

เผยهرانพยักหน้า "ระเบิดฉันไง"

"นายไม่ได้เป็นพวกปลาสักหน่อย" เหยียนจุ่นพูดน้ำเสียงจริงจัง "นายแค่มยังไม่ชำนาญเพราะยังเล่นไม่เยอะพอ ที่จริงนายก็เล่น LoL* เก่งไม่ใช่หรอก"

เผยهرانแปลกใจเล็กน้อย "อืม... นายรู้ได้ไง"

เหยียนจุ่นเงยไปครู่หนึ่งแล้วพูดว่า "เคยเห็นนายเล่นกับหลังชิงชาน"

ในช่วงสุดท้ายของการสะสมเมืองปิดกั้นตัวเอง** ในทีมมีพี่สาวคนหนึ่งถูกยิง เหยียนจุ่นยังคงทำเหมือนอย่างเคย นั่นคือจัดการศัตรูเรียบร้อยโดยไม่พูดไม่จาสักคำเดียว หันไปดึงเพื่อนร่วมทีมข้างๆ ขึ้นมา แล้วทิ้งชุดปฐมพยาบาลและยาแก้ปวดไว้ให้ด้วย

"ขอบคุณค่ะพี่ชาย" หญิงสาวเอ่ยขอบคุณเขา "ตาน้ำมาเล่นด้วยกันเถอะนะ เดี่ยวคืนยาให้สามอันเลย~"

เผยهرانนั่งรอครึ่งค่อนวันก็อดไม่ไหว ต้องจิ้มแขนเสื้อเขาแล้วเอ่ยเตือน "ดูเหมือนเพื่อนในทีมกำลังคุยกับนายอยู่นะ"

"รู้แล้ว แต่ฉันไม่อยากจะเล่นทีมเดียวกับพวกเธออีก" เหยียนจุ่นกล่าว

* LoL เป็นตัวย่อของเกม League of Legends ซึ่งเป็นเกมออนไลน์ประเภท MOBA โดยรูปแบบเกมจะแบ่งออกเป็นสองทีม แต่ละทีมมีฮีโร่ห้าตัว ต่อสู้กันเพื่อทำลายป้อมของฝ่ายตรงข้าม

** เมืองปิดกั้นตัวเอง หรือ Bootcamp เป็นจุดกระโดดร่วมยศนิยมในแผนที่ SANHOK เนื่องจากบริเวณนี้สามารถเดินทะลุระหว่างตึก ทั้งยังมีตึกเล็กตึกใหญ่ ทำให้ผู้เล่นสามารถหามุมยิงหรือเดินหลบได้ และเป็นจุดที่สามารถหาอุปกรณ์ต่างๆ ได้ง่ายอีกด้วย

ทว่าบรรดาเพื่อนร่วมทีมทั้งหลายคล้ายจะไม่ยอมแพ้ เผยหฺรานคิดว่า พวกเขาจะคุยกันส่วนตัวนอกเกมด้วย เพราะเปิดไมค์ที่ไรก็เป็นการเล่นคุยกับเหยียนจุ่นทั้งนั้น

"เล่นด้วยกันเถอะ เบอร์รี่ร้องจะเอาวีแชตของเธอตลอดเลย" คนคนหนึ่งเอ่ยน้ำเสียงหยอกเย้า

"ไม่นานเสียงจากฝั่งนั้นก็ดังขึ้นมาหนึ่งประโยค "ยัยบ้า! อย่าเอาออกไปพูดสิ..."

เหยียนจุ่นกล่าวขึ้นว่า "เปลี่ยนเพศสิ แล้วฉันจะลองคิดดู"

ทางนั้นฟังไม่เข้าใจนัก "อะ?"

เหยียนจุ่นรีไหลดกระสุนพลางเอ่ย "ฉันชอบผู้ชาย"

เผยหฺราน "..."

กระทั่งคำว่า 'Winner Winner Chicken Dinner' ดังขึ้นมา เผยหฺรานก็ยังดีงสติกลับมาไม่ได้

นี่เหยียนจุ่นเปิดตัวต่อหน้าเขาโดยไม่ให้เขาได้ทันตั้งตัวอย่างนี้เลยหรือ เสียงเปิดประตูดังขึ้นขัดความคิดของเผยหฺราน

หลิวชิงชานผลักประตูเข้ามา เขาสวมหมวกเก็บปีกหมวกบดบังสายตาลีเก้น้อย เขาปิดประตูแล้วหันกลับมา เมื่อสบสายตากับเผยหฺราน เป็นหัวพริบตาที่สีหน้าของเขาเผยความตะลึงงัน

เผยหฺรานไม่ทันได้เห็น เขาก็เก็บสีหน้านั้นกลับไปเรียบร้อยแล้ว

"ที่รัก" หลิวชิงชานถอดหมวกออก "รอเบือหรือเปล่า"

เผยหฺรานลุกขึ้น "ไม่เลย ฉันดูเหยียนจุ่นเล่นเกมอยู่"

หลิวชิงชานกวาดสายตามองรูมเมตของตัวเอง ขณะที่เหยียนจุ่นกดเริ่มเกมใหม่อีกครั้งโดยไม่ได้ส่งสายตาใดๆ มาให้เขา

แต่เหยียนจุ่นก็นิสัยแบบนี้อยู่แล้ว หลิวชิงชานจึงไม่ถือสา เขาเอ้อมแขนโอบรอบเอวเผยหฺราน โนมหน้าลงหมายจะจูบแต่กลับถูกเผยหฺรานใช้ฝ่ามือดันกลับไป

"บนตัวนายมีแต่เหงื่อ" เผยหฺรานกล่าวจบบก็ถอยออกไปหนึ่งก้าว "นายไป"

อาบน้ำก่อนแล้วเราไปกินข้าวกันมัย"

หลิวชิงชานอยู่ปากเบาๆ "ก็ได้ ฉันจะไปเดี๋ยวนี้แหละ รอก่อนนะ"
ระหว่างที่หลิวชิงชานอาบน้ำ ไทโรศัพท์มือถือที่ซาร์จแบตฯ อยู่พลันดังขึ้น
เผยهرانก้มหน้าลงทันที

[คุณได้รับข้อความใหม่]

หลิวชิงชานตั้งค่าไทโรศัพท์ให้ไม่สามารถเห็นประวัติข้อความได้
ไม่กี่วันก่อนจะกลับบ้าน เขาเคยเอาไทโรศัพท์ของหลิวชิงชานมาเล่น
เกมเตตริส* และเขาจำได้ว่าตอนนั้นหลิวชิงชานยังไม่ได้ตั้งค่าแบบนี้
เมื่ออาบน้ำเสร็จหลิวชิงชานก็สว่มหมวกอีกครั้ง "ไปกันเถอะที่รัก"
ขณะเผยهرانปิดประตูก็อดเหลือบมองคนที่กำลังเล่นเกมอยู่ไม่ได้
เหยียนจุนกลับไปใส่หูฟังอีกครั้ง
เผยهرانเดี่ยวอ้าปากเดี่ยวหุบปาก ในวินาทีที่เขากำลังละล้าละลังอยู่นั้น
ก็ถูกหลิวชิงชานกุมข้อมือหมับ
"เหม่ออะไรอยู่ ไปกัน เดี่ยวไม่มีที่นั่ง"
ประตูห้องพิกปิดลง ตัวละครที่กำลังวิ่งสุดกำลังอยู่ในเกมก็หยุดวิ่ง
เหยียนจุนผินหน้ามองทางที่ทั้งคู่จากไปด้วยสายตาลุ่มลึก

กว่าหลิวชิงชานจะกลับมาถึงหอก็ดึกมากแล้ว
ตอนที่กลับมา นั้นเหยียนจุนยังคงเล่นเกมอยู่เหมือนเดิม ศีตรูถูกเขา
กราดยิงตายระนาวอย่างโหดเหี้ยมสุดๆ
หลิวชิงชานกำลังคุยไทโรศัพท์กับใครบางคน "ฉันเพิ่งถึงหอ...มื่อเย็น?
กินร้านที่เพิ่งเปิดใหม่ข้างมอ ไม่อร่อย จืดสนิท วันหลังจะไม่ไปแล้ว...ฉัน
ไม่ได้เป็นคนออกเกม เผยهرانน่าจะเห็นว่าฉันเปิดคอมฯ ทิ้งไว้เลยช่วยปิดให้"
หลังวางสาย หลิวชิงชานก็ป็นขึ้นเตียงห่มผ้าคลุมโปง ในหัวมีแต่เรื่อง

* เกมเตตริส (Tetris) คือเกมพีซีเซลที่ต้องจัดเรียงบล็อกที่หล่นลงมาให้ซ้อนกันเป็นแถว

ที่เกิเกิดขึ้นเมื่อตอนเย็น

เย็นวันนี้ชูเนี่ยนสารภาพรักกับเขา

ชูเนี่ยนกับเฉยหรรานบุคลิกต่างกันอย่างชัดเจน ตอนที่ชูเนี่ยนสารภาพรักดวงตาเต็มไปด้วยน้ำตาคลอหน่วยจวนเจียนจะร้องให้ออกมาอยู่รวมร้อ แม้แต่ปากก็ยังแดงจัด

"นี่กว่าคืนนี้นายจะไม่กลับ"

ไม่คิดเลยว่าเหยียนจุ่นจะคุยกับเขาก่อน หลัวชิงซานอึ้งไป จากนั้นจึงเลิกผ้าห่มออก "จะเป็นไปได้ไงละ อภิวิทยาเขตติดต่อกันแบบนี้ โรงแรมรอบๆ เฉยหรรานก็คิดว่าสกปรกหมด ไม่เคยยอมนอนโรงแรมเลย"

เหยียนจุ่นเพียงเดินไปอ่างล้างหน้าริมระเบียง ไม่เอ่ยอะไรอีก

แต่สมองของหลัวชิงซานในตอนนั้นและทะเลวุ่นวายไปหมดจึงอยากหาคนคุยด้วย ดังนั้นหลังจากที่เหยียนจุ่นปิดไฟขึ้นเตียงนอนแล้ว ในที่สุดเขาก็อดไม่ได้ต้องพลิกตัวหันมาคุย

"เหยียนจุ่น วันนี้เฉยหรรานคุยอะไรกับนายเธอ"

"ไม่ได้คุยอะไร"

"นายไม่ได้พูดอะไรถึงฉันเสียๆ หายๆ ไซ่ปะ"

"เสียๆ หายๆ อะไร"

"อ่า ก็อย่างไม่ซ้กถุงทำอะไรทำนองนี้..." หลัวชิงซานเอาแขนหนุนท้ายทอย "จี ผู้ชายก็มีปัญหาแบบนี้เหมือนกันหมดไม่ใช่หรือไง ประเด็นคือเฉยหรรานนั้นแหละรักสะอาดเกินไปหน่อย"

"ไม่ได้พูด"

หลัวชิงซานถามเยอะมาก ไม่นึกว่าเหยียนจุ่นจะตอบทุกคำถาม แม้ว่าจะตอบสั้นมากก็ตาม

"งั้นนายว่าเฉยหรรานกับชูเนี่ยนคนไหนดีกว่ากัน"

เมื่อพูดจบประโยคทั้งห้องก็ตกรู้สึกความเงียบงัน

หลัวชิงซานเพิ่งมารู้ตัวทีหลังว่าตัวเองหลุดปากออกไปแล้ว จึงรีบเอ่ยว่า "ฉันแค่ถามไปงั้น..."

"เผยแพร่ราน"

"ฮะ?"

เหยียนจุ่นหลับตาลงในความมืด พุดย่า "เผยแพร่ราน"

ความร้อใจและความรู้สึกตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูกพัวพันยุ่งเหยิงอยู่ในใจ หลัวชิงซาน ในสายตาของเขาตัวตนของเหยียนจุ่นก็ไม่ต่างจากฟอนไม้ พุดไม่เก่ง ไม่ชอบพุดคุยและยิ่งไม่มีทางไปปากสว่างข้างนอกด้วย

ตั้งนั้นหลัวชิงซานจึงขาดความยิ่งคิดไปมากเวลาพุดกับเขา

"ไ่มั้ยละ เผยหรานเป็นผู้ชายหน้าตาดีที่สุดในที่ฉันเคยเจอมาทั้งชีวิตแล้ว" หลัวชิงซานเอ่ยพิมพ์ "นายไม่เคยเจอเขาตอน ม.ปลาย ไส้เสื่อเซ็ตสีขา หน้าตาดี มือก็สวย ขนาดล้าคอดยังดูดีเลย นายเห็นเขาคู่ไหนของเขามั้ย ทั้งยาว ทั้งเร็วว ตอนเด็กเขาเคยเรียนเต้นด้วย หุ่นก็เลยสวยสุดๆ"

"อืม"

หลัวชิงซานจกดจ่ออยู่ในโลกของตัวเอง ไม่ได้ตระหนักรู้เลยว่าเหยียนจุ่นส่งเสียงตอบรับเขาด้วยน้ำเสียงเห็นด้วย

"แล้วก็สะอาดมาก สะอาดสะอาดอันไปทั้งตัว... เพราะจันตอนฉันรู้ว่าเขาชอบผู้ชาย ฉันก็เข้าไปจีบเขาเลยแบบไม่คิดอะไรทั้งนั้น"

เผยแพร่รานจิบปากมาก เป็นคนแบบที่จะหลอกกล่อยั้งก็ไม่เล่นด้วยเลย สุดท้ายหลัวชิงซานไปต่อยตีกับคนที่ปากสว่างประกาศไปทั่วว่าเผยแพร่รานชอบผู้ชาย ทำชะตาชีวิตตัวเองหล่นหายไปแล้วครึ่งหนึ่งกว่าจะจีบเผยแพร่รานติด

เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ดังแหลมขึ้นแทรกคำพุดของหลัวชิงซาน

เมื่อหลัวชิงซานตั้งสติกลับมาได้ก็กดรับสาย "ฮัลโหล ฮูเนี่ยน?"

ตอนนี้ทั้งสมองเขายังคงมีแต่เรื่องเผยแพร่ราน น้ำเสียงในตอนแรกจึงเย็นชาอยู่มาก "ฉันกำลังจะนอน ซ่างเถอะ...หา? เจ็บทำอีกแล้ว?"

คุยกันครู่ใหญ่ หลัวชิงซานก็เลิกผ้าห่มลุกขึ้น "ฉันจะไปดูที่ห้องนาย เปิดประตูรอไว้"

ในตอนนั้นหลัวชิงซานเปิดประตูห้องก็ได้ยินเสียงเรียกเย็นชาของคนด้านหลังดังขึ้นมาหนึ่งประโยค "ตึกตึกป่านนี้จะไปดูแลทำให้เพื่อนเหวอ"

เพชรานมีแฟนที่คบกันมาตั้งแต่สมัยมัธยมชื่อว่าหลิวซิงซาน

ครั้งแรกที่รู้สึกว่ามีแฟนหนุ่มของตัวเองแปลกไปคือตอนที่ทั้งคู่กำลังเล่น PUBG ด้วยกัน
ทีมสี่คนมีเพชราน หลิวซิงซาน และเพื่อนร่วมชั้นกับรูมเมตของหลิวซิงซาน
ในระหว่างการสู้รบนี้เองที่เขาได้ค้นพบเรื่องบางอย่าง...

1. แฟนของเขาดูเหมือนจะทำลางนอกรี
2. ท่าที่รูมเมตของหลิวซิงซานปฏิบัติต่อเขาดูมีอะไรแปลกๆ
เพราะในตอนที่เพชรานกำลังจะตาย
แฟนหนุ่มคนดังกล่าววิ่งไปช่วยเพื่อนร่วมชั้นแทนที่จะมาช่วยชีวิตเขา
ขณะเดียวกันคนที่พุ่งมาช่วยดึงเพชรานแบบไร้ซึ่งความลังเล
กลับเป็นรูมเมตของคนรักที่ชื่อ **หยียนจุ่น** ไปเสียได้
นับจากนั้นความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขา ก็เปลี่ยนแปลงไป

ทดลองอ่าน

everY

ISBN 978-616-06-3038-7

9 786160 630387

ราคา 439 บาท